

Anarhistička biblioteka
Anti-Copyright
2. 09. 2012.

Finimondo

Jaz

Finimondo
Jaz
2011.

Preveli i priredili: *Fenjer*, Beograd, 2012. <http://fenjer.anarhija.org>
„Il solco“, *Finimondo*, 22. X 2011, <http://finimondo.org/node/475>

<http://anarhisticka-biblioteka.net>

2011.

Pet dana. Samo 120 sati deli sukobe u Rimu tokom demonstracija koje su organizovali *Indignati* („Ogorčeni“) od onih koji su izbili na trgu Sintagma u Atini, drugog dana generalnog štrajka. U oba slučaja, oni koji žele da okončaju svet novca i vlasti – i koji bi radije da nekoliko dana hodaju s kapuljačama na glavama nego da celog života nose kravate – našli su se ne samo naspram siledžija u uniformama, postrojenih da brane svoje gospodare, već i naspram poslednjih branilaca sve ranjivije države: građana, u njihovoj najlevljoj i najmilitantnijoj varijanti.

To su oni koji su u Rimu pokušali da ustroje sve one koji nisu marširali u istom ritmu, koji su pozivali snage reda da interveniše i aplaudirali im. To su oni koji su požurili da obave doušnički posao, da pravosuđu obezbede fotografije koje su napravili najraznovrsnijim tehnološkim pomagalicama. I da, to su oni koji su se u Atini postrojili da zaštite parlament, pozdravljajući palicama najgnevnije demonstrante. Znamo šta je usledilo: krajnje nasilni sukobi, potera za subverzivnim elementima, pred veselim pogledom policije. Letele su kamenice, čak i molotovljevi kokteli, a jedan revnosni, dobrovoljni čuvar zgrade parlamenta je poginuo, od patrone suzavca koju su ispalile njegove kolege u uniformi. Narednog dana, ovde u Italiji, oficiri iz rezervnog sastava državne armije pretili su posebnim snagama reda, koje bi ubuduće trebalo da sprečavaju incidente. U međuvremenu, u Grčkoj, kancelarije KKE – Komunističke partije, koja je zajedno sa sindikatom PAME obezbedila ljudstvo za zaštitu Papandreua i njegove bande – kao i skupovi KNE (partija komunističke omladine, sada prekrštena u KNAT), bili su izloženi strastvenim i burnim izlivima zahvalnosti.

Ima onih koji to nazivaju „bratoubilačkim sukobima“, koje treba osuditi i izbegavati. Nije tako. Ti sukobi su očigledan i neizbežan rezultat sudara dve tenzije, koje su ne samo različite već i oprečne. Suočeni s državom koja posrće, neki žure da je podupru, a neki da je sruše. S jedne strane, tu su oni koji žele da očiste parlament od nedostojnih političara, jer smatraju da postoje neki drugi, dostojniji, koji bi zamenili one prve, a sa druge oni koji nameravaju da sve to počiste. Oni koji smatraju da je sloboda plod razumne, poštene i dalekovide vladavine, i oni koji smatraju da samo poslednje jajare mogu insistirati na praktikovanju te „gimnastike poslušnosti“.

To su dve tenzije koje se protežu kroz celu istoriju i koje neminovno dolaze na krv i nož u trenucima intenzivnih previranja. To je toliko poznato da čini patetičnim sve one bardove istorijskog pamćenja – pamćenja bez kojeg, kažu oni, nema ni budućnosti – a koji su sada postali promoteri koristoljubivog zaborava.

Pošto što su decenijama pokazivali uzajamnu netrpeljivost, mnogi predstavnici ta dva duha – koja neki iz čisto lingvističkih razloga definišu kao „pokret“ – nedavno su na ovim prostorima počeli da saraduju. Prvo mala namigivanja, onda sporadični pozivi i na kraju prošireni sastanci i zajedničke inicijative. Začepljujući noseve i uši, ponekad čak i zatvorenih očiju (da li su još uvek živi?), reformatori ovog sveta i mnogi njegovi smrtni neprijatelji uložili su dosta napora da budu, ako ne u ljubavi, onda makar u slozi. Samo ne treba više grebati po ožiljcima iz prošlosti. Neka Đenova, kao jedan od brojnih primera, opet bude samo ime grada u Liguriji.¹ Neka nas geografija sukoba poduči samo o lokaciji Kjomonta.²

Što je situacija postajala dramatičnija, stvarao se veći jaz, tako da je vreme izgubljeno na prebrojavanje međusobnih razlika izgledalo još apurdnije. Bolje je držati se sličnosti. Na primer, neprijatelja. Da li želiš ili ne želiš da okončaš ovaj vulgarni, rasistički, militaristički režim? Ako želiš, hajde onda da to učinimo zajedno, ostavljajući po strani *ideologizam teorije* kako bismo se posvetili *inteligenciji prakse*. Ako ne želimo da ostanemo imobilisani u gorkoj i samozadovoljnoj izolaciji, onda se moramo udružiti u neku samodovoljnoj i ogočenu kliku. Treba se malo zaraziti, da se ne bi ostalo u identitetskom čistunstvu. Neka autoritarci otkriju lepotu decentralizacije, neka antiautoritarci zagovaraju vrline Republike! Oči u oči, *Maalox* za *Maalox*,³ s rancem na leđima, između

¹ Demonstracije protiv samita G8 u Đenovi, krajem jula 2001, kada je došlo do otvorenog sukoba između raznih reformističkih grupa, okupljenih u „Socijalni forum“, i anarhista, koji su delom nastupali kao neformalni „Crni blok“. Suočeni s nezapamćenim policijskim nasiljem, koje je u jednom trenutku pogodilo i njih, aktivisti Socijalnog foruma su otvoreno dojavljivali policiji kretanje i pozicije Crnog bloka ili direktno ometali akcije anarhista, koji su, opet, težili potpunom ometanju samita i nanošenju što veće materijalne štete po korporacijske i državne objekte.

² Chiomonte, mesto u dolini Susa (Val Susa), na krajnjem severozapadu Italije, u blizini Torina, gde se već godinama vodi bitka protiv izgradnje brze železnice. Poprište stalnih i često masovnih sukoba anarhista i lokalnog stanovništva sa policijom – i još jedna tačka razmimoilaženja sa „građanskim“ aktivistima.

čorbe na šinama i gitare oko logorske vatre, osećamo se bližim jedni drugima nego što smo to zamišljali. Možda ne kao *drugovi*, ali sigurno kao *politički prijatelji*.

Posle Rima, posle Atine, ta indukovana halucinacija nestaje. Razbijena je kao statua Bogorodice,⁴ čim je napustila doline Pijemonta. Kada sve odjednom krene nizbrdo, kada se igra bliži kraju, karte se bacaju na sto. Posle određene tačke, onima koji su drsko mislili kako mogu poslovati sa bankarima, možda će sinuti da postoji neraskidiva veza između misli i akcije, da sredstva nikada nisu odvojena od ciljeva. Kada ih njihovi jednokratni saveznici ocinkare, kada naiđu na put koji blokiraju crveni žandari, onda će shvatiti da nema te mučne retorike koja može sakriti ambis koji razdvaja reformu države od njenog uništenja. Politička klasa Pokreta može i dalje da se zamajava prikriivanjem tog jaza ili makar njegovim smanjivanjem, ali materijalna stvarnost same borbe nastaviće da ga produbljuje.

Sve više, svakog dana.

³ Tabelete protiv gorušice, „Ranisan“.

⁴ Aluzija na rušenje statue Bogorodice, za vreme „Occupy“ demonstracija u Rimu, 15. X 2011.